

Govor koji je gospođa Jasmina Vasović, predsednik Vrhovnog kasacionog suda Srbije održala na Trideset četvrtom Susretu Kopaoničke škole prirodnog prava – Slobodan Perović sa opštom godišnjom temom „PRIMENA PRAVA I PRAVNA SIGURNOST“, održanom 22. decembra 2021. godine.

Poštovane kolegice i kolege,

Kada sam dobila poziv od Predsednice da se uvaženom auditorijumu 34. Susreta Kopaoničke škole obratim pozdravnom rečju, nijednog trenutka nisam razmišljala šta će biti tema mog obraćanja. Nije bilo potrebe za tim, došlo je spontano.

Zato ću, drage kolege, iskoristiti ovu priliku da se zajedno sa Vama podsetim divnog, meni veoma dragog, Gospodina Slobodana Perovića, zahvaljujući kome smo danas ovde, na okupu. Primetili ste da nisam rekla ni profesora Perovića ni doktora Slobodana Perovića ni akademika Slobodana Perovića, već upravo Gospodina Slobodana Perovića. Nisam to uradila slučajno. O njegovim naučnim dostignućima, njegovim knjigama prevedenim na više svetskih jezika, njegovim brojnim naučnim radovima i veoma značajnom doprinosu pravnoj teoriji i praksi, o priznanjima, poveljama, ordenu Karađorđeve zvezde, svi ste imali priliku da saznate. Jer ko je ovde završio pravni fakultet, a da nije čuo za profesora Perovića? Ko je ovde završio i bilo koji drugi fakultet, a da nije čuo za akademika Slobodana Perovića? Verujem da nema takvih. Ali, ja sam baš danas i baš ovde htela da se osvrnem na tog velikana Gospodina Slobodana Perovića. Čoveka sa puno duha i sa velikom dušom.

Srela sam ga davnih devedesetih. Prvi put na ispitu iz obligacionog prava. Strogi, uvaženi profesor, u senci knjiga koje su bukvalno preplavile njegov kabinet. Nimalo prijatan susret. Iako sam ispit položila, rekla sam “to je to, idemo dalje”.

Ali onda, nakon dvadeset godina, kako to život ume da namesti, postala sam ispitivač na pravosudnom ispitu u prvom odboru, čiji je predsednik bio strogi i uvaženi profesor Perović, legendarni ispitivač građanskog prava. Od tog septembra 2012. godine, pa sve do februara 2019, na moju veliku radost, kroz zajednički posao i još više kroz druženje, upoznala sam tog blagog, smirenog, nenametljivog, plemenitog Gospodina Slobodana Perovića. Čoveka nepresušne energije, koji je u devetoj deceniji života, ustajao noću da zapiše neke misli koje su mu pale na pamet, koji je znao da se našali, da se druži, da uživa u malim i velikim radostima koje život donosi, u čaši dobrog vina, u muzici. Znao je da sluša i sasluša, da drži pažnju satima svojim intelektom i bogatim govorničkim sposobnostima, o kojoj god temi da je govorio.

Sećam se kako je doneo primerak Građanskog zakonika za mene, da, kako je rekao, “bacim pogled” na tih 835 strana i kako mi nisu vredele reči “ali profesore, ja sam krivičar”. Priznajem, “bacila sam pogled” jer je on o tome govorio sa takvim elanom i sa toliko interesantnih aspekata da bi probudio radoznalost čak i nekoga ko se pravom ne bavi.

Mogla bih da nastavim da prepričavam razna sećanja ali nas vreme ograničava u tome. Zato ću reći još samo jedno. Napustio nas je tiho, 2019. godine. Gospodski, kao što je i živeo. A meni je žao što ovu priliku za pozdravnu reč Kopaoničkoj školi, kao predeseničnik Vrhovnog suda nisam imala dok je bio sa nama. Jer znam kako se nesebično radovao svim mojim uspesima.

Neka je večna Slava velikom Gospodinu Slobodanu Peroviću koji je u jednom od svojih poslednjih obraćanja rekao “Pre nego što govorimo o vladavini prava, neophodno je da izgradimo vladavinu kulture, mira i opstanka”. Neka nas ta poruka vodi.

Zahvaljujem se.